

angleški vlak, kateri pelje za Angleže strelivo, seveda mora obstati pred mostom. Lahko nam je premagati vlak in se polastiti angleškega streliva, katero prav dobro znamo porabiti.“ Tako si toraj pridobivajo Buri potrebno strelivo. A znamenito je tudi, kako so Buri dandanes oblečeni. Malone vsi Buri so v angleških uniformah. Te dobijo ali z gori omenjenih vlakov, ali pa od ujetih angleških vojakov! Gosp. Jooste pravi: „Mi ne storimo vjetim angležkim vojakom ničesar. Mi jih ne postreljamo, kakor Angleži postreljajo marsikaterega ujetega Bura, temveč in to nam seveda mora biti dovoljeno, mi jim ukažemo sleči hlače, škornje, bluze (suknje), potem pa jih pošlemo včasih v samih srajcah gospodom angležkim generalom nazaj! Taki vojaki se seveda v drugič ne vojskujejo tako navdušeno proti nam, in celi oddelki vržejo, ako se nam posreči, da pridemo čisto blizu njih, vse orožje na tla, in vzdignejo večkrat kleče obe svoji roki gor, v znamenje, da se nam udajo! — Potem pa vsklikne gospod burski komandant: „Mi Buri smo častili naše sovražnike, dokler so bili pogumni, a danes so pogumni Angleži pokopani!“ A zakaj pa vendar že ni ta vojska končana, bodejo vprašali bralci „Štajerca.“ Tudi te vzroke je povedal gospod burski vodja. Davno bi že bili morali Angleži opustiti ves boj, davno bi že bili morali pripoznati Burom njihovo prostost in neodvisnost, ako bi se bile zavzele druge države za Bure. A druge države se ne zavzemejo za Bure, oh ne! podpirajo celo Angleže!

Zjedinjene države v Ameriki podpirajo najbolj Angleže. Za Bure in za Angleže je v tej vojski največjega pomena konj. In ravno konjev največ manjka Burom. Angleži pa jih dobivajo največ iz nemškega cesarstva, z Rusije, pa tudi z Avstro-Ogerske. „Med tem ko to govorim“, povdarja gospod burski vodja, „se zbirajo na Ogorskem konji proti nam, med tem ko mi vi vsi skazujete vaše srčno strinjanje z našimi težjami, se spravlja morda tisoč avstrijskih konjev tje dol v našo lepo bursko domovino, kateri pa niso namenjeni Burom, temveč Angležem!“

To je poročilo gospoda Joosteja, kateri je odišel iz burske vojske s tem namenom, da hodi po celem Evropi od mesta do mesta, da bi nabral s tem denarnih podpor za burske svoje sobrate in trpine, za uboge trpeče žene in otroke. Konečno še se zahvaljuje gospod Jooste za izkazano mu sočutje in za podpore trdeč, da Buri ne bodejo pustili svoje dežele podjarmiti in da se ne bojè, ako bode trpela vojska še 20 let. Vso mirovno poganjanje v zadnjem času nima nikakega pomena, ker Buri ne bodejo prej opustili boja, dokler se njim ne dovoli popolnoma svoboda. Vse angleške, v Južni Afriki postavljene trdnjave Burom ne škodujejo ničesar. „Sedaj vsaj vemo“, reče g. Jooste, kje najdemo Angleže, katere smo poprej morali še iskati!“ Konečno naj še vam bode povedano, na čegavo pomoč se upirajo Buri najbolj. Pustimo zopet govoriti gospoda Joosteja samega. Končal je gospod nekako tako: „Prijetelji dragi! tam doli v naši lepi burski domovini je mnogo solz, mnogo grobov, grobov, v katerih počivajo naši starci, oh pa

tudi naša mladina! Blizu dvanajst tisoč nedolžnih otrok, kateri še niso govorili, in kateri so pomrli vsled angleške surovosti, prosi za nas tam gori nad zvezdami. Mi ne bomo naše stvari zapustili, zaka tam gori nad nami je moč čez vse moči, mi nečemo ropa, mi nečemo uboja, mi hočemo samo našo pravico, našo prostost, ker boljše je za nas, ako sm vsi mrtvi, kakor pa pod ljudskim, tujim jarmom!“

Razne stvari.

Ubogi kaplani. Ker dobivamo iz vseh spodnještajerskih krajev dopise, z jako, jako čudno vsebino, moramo že na ljubo teh dopisnikov spregovoriti par besedi o tej kočljivi stvari. Zares ni nam ljubo, da moramo to stvar pretresati, pa ker to dopisniki, zopet in zopet od nas zahtevajo, naj pa jim bode vendar le vsaj deloma spoljena volja, kolikor nam dopušča čas in prostor. — Ubogi kaplani! Res je tako! Marsikateri naših mlajših duhovnov, kakor vidimo iz dopisov, je zares tak, kakor bi moral biti vsak pravi naslednik Kristusov. Ne vtiče se v nobene politične agitacije, v nobene nacionalne prepire, živi popolno samo za svoj sveti in lepi poklic v prid dušam odraslih, še bolj pa seveda v prid naši mladini. Saj ravno mladina srka v svoje mlada srca od njega dobro in lepo seme v šolah. Rečemo, marsikateri kaplani, ker dobro vemo, da niso vsi taki, kakor bi morali biti. A vendar tem dobrim, tem častnim vrednim gospodom duhovnikom na ljubo, in kakor že omenjeno, na zahtevanje mnogoštevilnih dopisov, od katerih so nekateri celo taki, da si upamo celó trditi, da so pisani, ali pa vsaj diktirani od samega katerega takega trpina, hočemo to stvar pojasniti, čeprav bi se take stvari morale v farovžu med gospodi samimi poravnati. — Naši kaplani imajo povprečno mesečne plače komaj 18 do 25 goldinarjev. Od teh so prisiljeni plačevati na mesec bogatemu gospodu župniku najmanj 16 gld. ali pa še več za hrano ali košto. Maše se dandanes malo plačujejo, krst in poroko pobere g. župnik sam; pri večjem pogrebu dobi g. župnik 40 do 70 gld. (dopisi na razpolago!), gospod kaplan pa, vselej samo po dva goldinarčka; mežnar seve mora biti s kakimi „seksarji“ zadovoljen. A vsi so imeli isto pot in skoraj isto delo. — Tak gospod kaplan je toraj navezan na to, da mora jesti, kar se „gospodični“ farovski kuharici poljubi, ali včasih stradati. Saj nam je znano kako ravnaajo take „gospodične“ z gospodi kaplani, kateri se njim, ker so si svesti svoje stanovske časti ne uklanjajo! Prav tako namreč, kakor mačehe. Tukaj bi se potezoval „Fihpos“ ti zaslepljena stvar, tukaj! Zdaj pa le hitro brbljaj, da smo lagali, le odgovori nam, mi te prosimo, predrzni se trditi, da ni vse tako, ali pa vrži po tvoji stari navadi puško v koruzo! Mi pa prosimo dotične naše dopisnike naj nam ne zamerijo, ker nismo dopisov priobčili dobesedno, temuč samo namignili površno. Za pozneje pa si pridržimo pravico, si stvar bližje ogledati in to umazano perilo z lugom temeljito oprati.

Novi vlak (cug) v Ptuj. S prvim majem prične voziti novi vlak iz Ptuja. Odpeljal se bode iz Ptuja vsaki dan ob šesti uri 13 minut zjutraj. Na Pragerskem se ta vlak ne bo ustavil. Zvezo bode imel s koroškim vlakom, kateri se odpelje iz Maribora ob sedmi uri in 20 minut zjutraj. V Gradec bode zgoraj omenjeni vlak došel ob deveti uri 25 minut zjutraj. Ta vlak bode imel vse razrede.

Za Bure je nabral g. Jooste, burski komendant v Ptuj s svojim predavanjem lepo svoto namreč 479 kron. Bog daj, da bi se obrnila burska vojska na boljše in da nebi teklo tam doli v Južni Afriki toliko nedolžne krvi!

Poročilo ptujskega sejma. Dne 23. aprila priglasilo se je na živinski sejem 387 konjev in 951 govedi. Promet bil je jako živahen in cene srednje. Blago se je razposlalo na razne strani. — Prihodnji živinski in svinjski sejem bo v sredo dne 7. maja.

Kakšni so sovražniki „Štajerca.“ Na meji dveh far v Savinski dolini leži hiša posestnika K., ki je sicer vseskozi pošten in priden človek, a vendar bi se ga g. župnik iz G. rad odkrižal. Z vso silo ga hoče vriniti fari v M., čeravno je že od davnih časov zapisan v G. — K. je najbrž premalo bogat in za ofre za „dober namen“ premalo zavzet. Sicer zmiraj se g. župnik ljudij iz K.—jeve hiše ne brani, n. pr. ako se v njej narodi otrok, ga že krsti, seveda iz same ljubezni do nedolžnega angeljčka, ne pa kakor pravijo hudobni jeziki — oj ti pokvarjeni svet! — zavoljo denarja, ki tako prijetno žvenketa, v botrovem aržetu. Nekaj drugega pa se je pripetilo pred kratkim časom. Dobrosrčni K. je vzel pod svojo krščansko streho neko ubogo staro iz občine M. Nankrat se je sirota naveličala zemeljskih težav in se preselila v večnost. Gospodar se je zato podal v G. župniku naznaniti smrt in prositi naj ubožico po krščanski navadi pokopljejo in ji na zadnjem potu malo pozvonijo, ker je tudi on z drugimi farani vred moral plačevati zvonove. Pa „božji namestnik“, namesto da bi pohvalil usmiljenega moža, postal je hud, ni hotel o pokopu in zvonjenju ničesar vedeti ter je zahteval, da morajo odnesti mrliča v sosednjo faro M. Posestnik K. je sedaj šel k županu v M. in mu razodel celo zadevo. Nato je šel župan sam prositi župnika, naj dovoli pogreb, pa ni nič dosegel. Tudi ko se je župan drugi dan zopet oglašil s prošnjo, ni mogel izprositi za siroto malega kotička, na pokopališču kateri nikakor ni župnikova last, ampak farna. Pri zadnji prošnji, katera je bila precej burna, je slišal nekdo, ki je stal blizu farovža, grozne besede, ki se nekako tako glasijo, da se naj ubožica šintarju da. In končno so mrliča brez župnikovega dovoljenja pokopali. Zakaj pišem o tem prežalostnem dogodku? Samo zaradi tega, ker je navedeni župnik zagrizen klerikalec in tako „svet mož“, da sovraži iz cele svoje duše vse napredne liste, posebno tebe neustrašeni „Štajerc“ ima v svojem velikanskem želodcu. Vsi časopisi, ki nočejo podpirati klerikalnih pijavk, so mu brezverski in ljudstvu nevarni. Zato mu pa, gospod urednik, pošljite par listov, da bo spoznal,

da je „Štajerc“ najmanj stokrat bolj kristjanski kakor vsi njegovi nasprotniki skupaj. — Če pa kdo misli, da je župnik, ki noče verjeti, da katekizem priporoča pokopavanje mrličev najti u Gomilskem, ta bo „ferdaman“ alipa mora plačati krono za ustanovo (štiftengo), iz katere bi se naj plačevali pogrebi ubožcev. Erinija.

Iz Konjic poroča se nam: Gotovo so vsakemu znane slike na steklu, kaširane z porcelanasto stavbico „svete družine“ in z malo muziko, ki dolgočasno ponavlja dve cerkveni pesmi! Gotovo je h marsikateremu častitih bralcev prisopihal mali, krivonožni žid, obtežen z dvema ali tremi takih kapel in se predrzno vsilil Vam v obiteljski krog kot cek najhujše sorte, kterege se ni mogoče obraniti! In istina, žalostna istina je, da se je prodalo od raznih krivonosih tvrdk čez 1200 teh slik v našem okraju! Kako bi pa to mogoče bilo? vprašal me bodeš, radovedni bralec. Da, tem je taka le! Zviti, jako sladki mladenček opazoval je duhovščina, ki se jako zanima za konzumna društva, ki ne le, da so s samimi židi v zvezi, ampak da se z njimi zvežejo v propad katoliških domačih tergovcev in obrtnikov — in da je večkrat videti bilo, kako prijateljsko občuje umazani nevernik z našimi dušnimi pastirji! Toraj prvi pot teh zvutih dihurjev bil je k svojem duhovskemu prijatelju, — potem pa v kmečke hiše in kočice na vse strani, kamor komaj lisjak pripleza! Seveda zdaj že z priporočilom — in tako priporočenje je bilo za marsikaterega merodajno! Navesiti si je pustil sliko ali kapelo za 30 K, 36 K in še višje in podpisal kupovni list, da je slika tako dolgo imetje prodajalca, dokler popolnoma plačana ni, tako da, če bi kmetič za 30 kron kupljeno blago že 29 kron plačal, in ravno v zadregi bi te ostale zadnje krone plačati ne mogel, lahko žid sliko dalje proda, brez da bi že plačanih 29 kron verniti mogel! Prodajalo se je seveda za gotovo plačilo in na obroke, seveda je mogla „ara“ že sama tako visoka biti, koliko je cela vrednost slike stala, zguba prodajalčeva je toraj izključena! Če na večkrat ni padel na ljudi, ki lahko kupijo, vzel je pomoč v svoji stiski k tej zvijači: pribil je sliko na steno, zaigral si s to znano božično pesem, pokleknil, stegnil svoje umazane parklje, obračal svoje mačje oči kmalu na sliko in na obraze ostrmele hišne matere in zopet doli na svoj žep, v katerem je zdaj že svojih 30 srebrnikov čutil, mrmljaje k temu nerazumljivo molitev in zmagal je! Dobil si je aro, zraven pa še jajca in masla in podpisani hrovatski ali nemški listek, kterege kmet niti umel ni, in pobrisal jo je s svojim zaničevalnim smehljamem! Ta gospodič, se je pa tudi ni zglihati dal, popustil ni od cene prav za prav nič, ker le list govori, in mora se v določenih mescih na Dunaj tak ali tak polna vsota plačati. Koliko pa sploh veljajo te kapele? Narejene so na Češkem in romajo potem v židovske roke na Dunaj in stanejo v kupu na debelo na Dunaju 9 kron in ceneje; voznina sem stane 60 helerjev za eden komad in pri večji pošiljavi manj, tukajšni trgovci prodajajo te slike za 11

kron in židovski „hauzirarji“ pa za 30 in 36 kron! Goljufani ste toraj, dragi kmetje in kmetice za najmanj 19 oziroma 25 kron. Pri 100 slikah odneslo se je toraj iz vaših žepov čez najmanj 2000 kron, vse v židovski koš, ki je brez tla. Varujte se toraj tujih, ogerskih židovskih agentov, hausirarjev in sploh nepoznanih sleparjev; tudi pri nakupovanju strojev, in orodja posebno pa srečk ali lozov, goljufani ste na vsak način! Žalibog ne svari vas nihče, kako sveto dolžnost zanemarjajo toraj vaši voditelji — posebno duhovščina in žalibog tudi postava: Mali tati se obesi, — veliki se pa spusti. Pred nami leži ravno kupni list tvrdke M. J. Jonas na Dunaju, kterege je dal znanemu tukajšnjemu kmetu neki agent te tvrdke in sicer, da je lažje svoj židovski rod zatajil, se je predstavil in podpisal z imenom „Kozliček“! Ta Kozliček je z kmetom zabarantal znano sliko za 28 kron in stavil pogodbo, da če kmetič sliko do 1. oktobra 1901 plača, si sme 6 kron pri plačilu odračunati. Takoj čez nekaj dni pisala je omenjena tvrdka našemu prijatelju drugi kupovni list, brez da bi omenjene pogodbe zaradi odračunjenja 6 kron omenila. Kmetič temu ni primeril nevarnosti, in tudi ta drugi list samo shranil. Dne 1. oktobra pobral je zadnji vinar in izplačal tvrdki na Dunaj celo svoto dolžnih 22 kron in si mislil: hvala Bogu, zdaj je konec, ne boš me pa več opetnajstil. — Pa zelo se je zmotil. Nekaj dni potem tirja ga tvrdka za dolžnih ostalih 6 kron in mu preti s tožbo in s stroški. Tega se pa nismo bali, kajti Kozličekov kupovni list je bil dobro hranjen in odgovorilo se je židovski firmi dostojno in veljalo je. Stari žid pa togoten, da mu je krivičnih (?) 6 srebrnikov ušlo, pisal je kmetu tako le pismo, katero s tem deloma ponatisnemo.

Dunaj 1. mare 1902.

Gospod N. N. v

Mi smo Vaše pismo prejeli in takoj Vaš račun pregledali, ter zraven Vašega imena našli da beseda »kmet« označuje Vaš značaj. Zdaj se mi čez Vase pismo nič več ne čudimo, kajti od enega »kmeta« vendar ni družega pričakovati, kakor svinjsko zarobljenega tepca — in zatelebanu pismo. Kmet ostane kmet, ako on sedaj v hlevu gnoj skupaj praska, ali pa če on v krčmi pijan pod mizo leži, to je nam vse jedno. — Vaše prašanje, če smo mi s svetim Leopoldom v žlahti, je trapasta kmečka ideja (trottelhafte Bauernidee), kajti mi smo vendar židje, in kot taki smemo mi pač takega bedastega kmečkega zanikerža kakor ste Vi, rabiti za čevlje snažiti, nikakor pa ne s svetim Leopoldom v žlahti biti. — Kar se pa tiče Judeža Iškarjota, smete Vi istemu dušo iz spodnjega života izsrkati, — mi nimamo proti temu nič, samo nas pustite pri miru! — Vaš račun smo hitro poravnali, podarimo Vam še dolžnih 6 kron in si pridržimo pravico proti Vam pri državnem pravnistvu kazensko ovadbo zaradi obrekovanja in razžalenja časti vložiti. — Spoštovanjem, M. & J. Jonas, Dunaj.

Pfuj! te bodi, nesnaga nečimerna in v hlev s takim svinjarijami. Ti se predrzneš čez naš kmečki stan kaj takega ziniti? Vam pa zavestni kmetje, kateri na svoj težavni, pa pošteni stan držite, svetujemo: Ven ž njimi iz hiše, naj ne oskrunjajo taki zaničevalci zrak naših domačij! Naj se ne bogatijo krivično z našimi, težko in krvavo zasluženimi krajcarji. Postava, kje si? Zakaj nas ne rešite takih oderuhov?

Ne trebamo hauzirarjev, agentov, židov in sleparjev Postava ven, naprej!

Iz Leskovca v Halozah. (Odgovor dopisniku „Domovini“ z dne 18 aprila t. l. — Stoklas, veleznar naš občan se je s svojim dopisom Leskovčanom pralepo zahvalil za svoje „častno občanstvo.“ Sprevidemo, da Stoklas ni vreden, da bi se pečali več ž njim v javnem časopisju, a vendar hočemo našim vrlileškovskim naprednim kmetom popraviti jim od njegov povzročeno krivico. Dopisun v „Domovini“ blati vlega našega drugega občinskega svetovalca, češ, prišel je v odbor po sili. Hoho! ta pa je bosa! Ta gospodar je bil enoglasno, pri javni volitvi, v prvem razredu, toraj od istih, kateri največ plačajo davka izvoljen v odbor! Ti Stoklas pa pomisli, kako si postal častni občan? No, zakaj pa ne odgovoriš ako se ti je v „Štajercu“ javno predbacivalo, da se se z vijačo pritepel v občanstvo? Zakaj nam ne dokažeš, da ni istina, da ni vedela polovica odbornikov kaj da podpiše, ko so tebe imenovali častnim občanom! Sram te bodi! „Bahača in zvijača“ imenuje v javnem listu, tistega, kterege si več nego dve určakal sam, da bi te gnal v svojo klet. Sram te bodi s katerim si šel po sili v vrh tje gor v Okič. Al še veš, kako sladko si mu tam govoril v lica? Al še veš, kako si se bil pri njem njegove pošteni kapljice, katere še je vendar od volitve nekaj več kakor pol polovnjaka ostalo nasrkal? In to v pošteni družbi! Al še veš, kako si se mu hlinil? Hitro si praznil kupice, pa ne da bi šel „štenkat,“ kako si zadnjič rekel, da se ti je treba napiti, ako hočeš iti „štenkat“, pač pa da bi šel s tvojimi klerikalnimi bratci, katere si hočemo prihodnjič sposoditi, študiradopisa v „Domovino“. Kako grozno zabita pač mora biti nazadnjaška „Domovina“, da sprejema tvoje dopise s katerimi namesto, da bi ubogim Haložanom pomagagal, odganjaš kupce. Vse Leskovčane vprašamo komu se je poslalo od vas vino od kupcev nazaj? Kje je le eden, kateri je dobil svoj pristni, žalibos tako težavo pripravljeni pridelek nazaj? Stoklas imeni na dan, drugače pa lažež! Leskovčani, ali s vam ne odpirajo oči, kakega človeka imate med seboj? In ta naj podučuje vašo deco? Ta, kateri va in vaš edini pridelek, vaše vino blati po časopisih Leskovški ubogi trpini morejo potisniti vsaki svoj krajcar v težavnem svojem boju proti trsni uši v vino grade, Stoklas pa piše v „Domovini“: „Vsak javno nameščen služabnik se potruji, da si poišče boljši kraj. Vinski kupci pokazali so Leskovcu hrbet in kupujejo celvagone po Slov. goricah in drugih krajih. Javna tajnost je, da se je mnogo „nesprejetega“ vina od železnice nazaj v Leskovec zvozilo!“ Tako lagati to je preveč; Stoklas dokaži! Tudi ti si javno nameščen služabnik — poišči si prosimo te boljšega kraja. Idi le idi, kupci pa, ki nas in naše pošteno blago poznajo bodejo prišli, kakor vselej k nam, več jih pa bode gotovo prišlo, ako — ti ne bodeš med nami. Zdaj pa še nekaj! V „Domovini“ stoji: „Komaj je Stoklas napravil požirek vina, že so se mu očitalerazne mogoče in nemogoče stvari!“ Stoklas! Stoklas,

to pa je bil kravji požirek, saj veš kako si popletal! Ako pa je leskovsko vino tako močno, da se ti je samo od enega požirka kadilo tako močno pod klobukom, zakaj pa je potem obrekuješ. Tvoje „uspešno ugovarjanje“ je bilo tako, da si pijan nekaj jeclal, česar sam nisi razumel, „uspeh“ pa je bil, — da so ti poštenjaki pomagali s krčme! „Ravninci“ so popolnoma pošteni in imajo zaupanje vseh, saj so malone vsi v novem odboru, tebe pa seveda boli, da si kakor v duševnem življenju tudi od občinskih volilcev spoznan kot — ničla! Le gledaj, da „ravninci“ ne poiščejo gospoda, kateri bode stopil tvojemu delovanju na rep, ali pa ti pomagal zopet tje dol od koder si prišel! Stoklas bodemo se še videli, in sicer v neki pikantni stvari! —

Popravek. Poročali smo zadnjič pod naslovom „finančni položaj mesta Ptuj“, da se je izrekla gospodu županu Orniku enoglasno od vseh volilcev zaupnica. Ker je bilo več kakor 300 volilcev navzočih, nismo morali zapaziti, da so glasovali med temi trije namreč g. S. Huter, g. J. Fürst in g. J. Steiner proti. Kakor smo zvedeli še je bilo to nasprotovanje le iz osebnega sovraštva. Toraj povdarjamo: tri sto zbranih volilcev je zaupalo gospodu županu, trije pa iz osebnega sovraštva ne! . . .

Roparski napad. (Pri Laškem trgu). Nenavadno predrzen rop se je izvršil dne 22. aprila ob 11. dopoldne na okrajni cesti med Celjem in Laškim trgom blizu vasi Tremerjev. Tam je zaskočil neki potepuh pot kmetici M. Lečnik iz laške okolice, jo pobil s kamenom na tla ter jo oropal za 12 gl. Ropar je nato slekel svojo krvavo srajco, jo vrgel proč, ter šel naravnost k brivcu, kjer si je dal obriti brado. Tudi je prosil brivca, naj mu preskrbi srajco, češ, da je svojo zavrgl, ker je bila zamazana. Brivec mu je ugodil, zakar ga je ropar dobro plačal. Ker je pozneje tudi v gostilni trosil denar neobičajno, prišli so ga takoj, ko se je raznesla vest o zločinu. V ječi je slekel tudi telovnik ter ga skrnil. Napadena, ki je mati 5 otrok, se bori s smrtjo.

Iz Št. Jurija ob Taboru. Imeniten dečko si, ljubi „Štajerc“! Vsi, ki vemo, da smo prosti ljudje ne pa živina, katera se mora na ketinah voditi, prebiramo te z veseljem, a sovražniki tvoji imajo pred teboj grozen strah, saj dobro vejo, da se bojuješ za pravico, in sovražiš hinavščino. Ker pa naše klerikalne pravke zelo muči slaba vest, zato se tebe posebno bojijo. Da bi bili malo bolj na varnem, ustanovili so si nekako družbo, ki ima namen, preganjati tebe, vrli „Štajerc“ in pa kranjskega „Rodoljuba“. Ta „verska“ družba sliši na ime „Taboriti“, neustrašeni zatiralci „Štajerca“ in „Rodoljuba“ ter sestoji iz nekaj nedolžne in neiskušene mladine, iz lepega števila bivših in zaružavelih devic in nekaterih znanih čukovponočnjakov. Glavna naloga te družbe je prav za prav zbiranje svetlih kronc za „Fihposa“ ali kakor mi pravimo: za Laž-Dom; sejanje sovraštva in obrekovanje se zahteva od udov še le v drugi vrsti. Vrednost ustanoviteljev in najvažnejšega dela njenih članov, spoznali bode iz teh le vrstic. Dne 13.

aprila t. l. imeli so naši „Fihposarji“ v zloglasnem „Podrepniškem domu“ gledališko predstavo (teater)-Pred komedijo je bojevite fante navduševal vranski g. kaplan. Po igri bila je, kakor navadno, vsa družba pijana. Vinski in šnopovski duhovi pa so zelo hudi, in zato se je hitro začel krvav pretep z bikovkami in iz drota spletenimi štriki. Po noči so kazali Fihposarji svojo pobožnost in omiko s tem, da so tako hudo kleli, se priduševali in sakramentirali skozi vas, da je bilo vse po konci. Vso zadevo ima že c. kr. žandarmerija v rokah, in konec igre bo najbrž ta, da bojo pri sodnji dobili nekateri srboriti Taboriti pošteno po r . . . i. — No, hvala Bogu, hudiču pa prav dolgo figo, takih sovražnikov se „Štajercu“ pač ni treba bati! Vas, g. urednik, pa še prosim, da mi daste v priložnosti toliko prostora, da prav lepo narišem našega Obertaborita. Ne bode Vam žal, ker ta mož je velik, debel in se od maščobe kar sveti. Toraj na svidenje!

Nasprotnik hinavcev.

Zunanje novice.

Zločini in nesreče. V Londonu je pogorelo poslopje neke tiskarne; 7 oseb je v plamenu našlo smrt. — Neki severno-ameriški parnik je bil v bližini Ohije pogorel; ponesrečilo se je 60—70 oseb. — Iz Guatemale poročajo o grozovitem potresu. Mesto Amatulan je popolnoma uničeno. Čez 500 oseb je le v mestu Quezaltenaugo ubitih. — V Cavalese (Južno Tirolsko) je tolkel neki blaznik glavo svoje tete toliko časa ob zid, da je ubožica umrla. — V Oldenburgu je ustrelil ravnatelj neke banke, van Baden-Bruno sodnika Beckerja, ker je isti vodil neko obravnavo proti njemu. — Hči magdeburškega krvnika Reindelja je ušla iz hiše in se pustila vzdrževati od nekega bogatina. Ker je pa punica postala naposled predraga, naznanil jo je bogatin, da mu je pokradla nekaj demantov. Sodišče jo je oprostilo, ker se to ni dalo dokazati. Le radi vlačuganja bode sedela 14 dni. — V Novo-Aleksandrowskem okraju je bila zadnjič napadena cela družina od roparjev. Vseh 7 članov družine so roparji žive sežgali.

Kaj se človeku na Dunaju lahko pripeti. „Kdor hoče na Dunaj, pusti naj svoj trebuh zunaj“, pravi slovenski pregovor. A to dandanes ne zadošča več. Treba je vzeti seboj tudi uradno potrjeno legitimacijo, zakaj damam se more sicer pripetiti, da jih zgrabijo kot navadne vlačuge, peljejo po glavnih ulicah kot zločinke sredi dveh treh policajev ter jih končno še zdravniško preiščejo. Gospodom pa se lahko pripeti, da jih kak policaj aretira in eskortira pri belem dnevu v ječo, brez najmanjšega povoda. Dne 18. p. m. so na glavni pošti nekega gospoda W. J., ki je državni uradnik, brez sence povoda zgrabili kar trije redarji in ga tirali najprej na prvo sražnico, potem na policijsko ravnateljstvo. Tam pa se je izkazalo, da so se — zmotili. Na Dunaju se policaji radi zmotijo — zato pozor!

Mož je gospodar! Simon Urszu v neki saski vasi